

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Mult contrariat despre „tatăi” și „mamăi”

„Dăruiește-ți zâmbetul celor care MERITĂ,
 dragostea celor care te APRECIAZĂ,
 lacrimile celor care îți sunt mereu alături
 și viața celor care te iubesc! ”

Săptămâna aceasta, în timpul unei călătorii – în scop profesional – la Munchen, am ales să iau prânzul într-unul dintre localurile cochete din Marienplatz, în centrul orașului. La sosirea mea, totul era gol. „Aș vrea o masă pe terasă, vă rog”, i-am glăsuțit politicos chelnerului, care – la fel de reverențios – a dat din cap a negație. „Totul este rezervat, ne pare rău, vă mai putem găsi o masă doar înăuntru, cu puțin noroc”.

M-am uitat în jur, la cele aproape 40 de mese gol-golote și m-am simțit ca la „Camera Ascunsă”. „Dar nu e nimeni”, am exclamat eu, mirată. „Nu e acum, dar să vedeți în zece minute”, a zâmbit băiatul. Uitându-mă la ceas, mi-am dat seama că avea dreptate. Cum putusem să uit? Era ora 12 fără cinci minute, iar în toate țările civilizate, intervalul 12-14 este dedicat mesei, fără excepție. N-o să vezi vreodată un elvețian, un neamț sau un francez care să-și ia masa de prânz la ora patru, fiindcă a avut rapoarte de făcut și n-a putut să plece, nici vreun englez care mănâncă peste tastatura computerului un Snickers cumpărat de la automat, fiindcă are prea multe de făcut și nu-și permite să plece o jumătate de oră din birou. E o regulă nescrisă, pe care toată lumea o respectă și care a devenit o realitate ce dictează inclusiv programele restaurantelor și ale cafenelelor.

În nici zece minute, localul pustiu la venirea mea s-a umplut de râsete, chicoteli, discuții gălăgioase și solicitări făcute cu mâna ridicată în aer. Familii cu copii, cupluri ieșite în pauza de prânz, pensionari veniți la o șuetă și chiar oameni singuri, precum domnul de la masa de lângă mine – care avea ușor 80 de ani, dar ieșise la masă îmbrăcat elegant, în pantaloni cu dungă, sacou și cămașă, cu o pălărie extrem de șic și lavalieră la gât.

A cerut o salată de creveți, pe care a mâncat-o cu înghițituri mici și gesturi elegante, fără să privească în telefon, fără să vorbească cu nimeni, fără să se concentreze pe nimic altceva în afară de mâncare. Și-a savurat apoi în tihnă un espresso lung, privind amuzat la vacarmul din jur, după care s-a ridicat, îndreptându-se cu pași mici către zona pietonală de promenadă. Iar eu, privindu-l pe el, mi-am reamintit ce înseamnă acel respect despre care citim în cărți. Să știi să-ți faci bucurii zilnice, să ai grijă să-ți fie bine, să te bucuri de viață chiar dacă nimeni nu te privește. Să te respecti înseamnă să-ți faci timp pentru tine și să alegi să petreci frumos acel timp, chiar dacă ai 20, 50 sau 80 de ani. Să privești oamenii, să te uiți la vitrine, să citești un ziar, să-ți mai dorești lucruri, chiar dacă ești doar „tu cu tine”.

Dincolo de considerentul financiar, care încetinește sau anulează multe vise, ceea ce mă întristează la mentalitatea românească este lipsa acestui respect de sine, care să ne permită să ne ridicăm deasupra circumstanțelor zilnice, deasupra regimurilor politice și chiar deasupra trecerii timpului.

Am auzit de prea multe ori „Ce să-mi mai doresc la vârsta mea?”, „Ce pot eu să mai fac după 50/60/70 de ani?”, „Ce rost mai are să fac asta sau asta acum?”, toate izvorâte din obișnuința de a fi mereu utili, de a avea un scop pus în slujba altora, de a ajuta, de a face și de a ne pune mereu pe ultimul loc. Când nu mai lucrăm, nu mai avem copii de crescut sau nepoți de îngrijit, brusc ne simțim fără niciun țel, fiindcă ideea de a petrece timpul doar fiind fericiți cu și pentru noi înșine este un concept total străin și de neimaginat.

Mai mult, spre nefericirea noastră, suntem și un popor care glorifică sacrificiul. Pentru job, pentru familie, pentru copii, pentru soț. Am auzit multe mame tinere care se laudă în gura mare că s-au abandonat pe sine pentru copil și că nu le mai interesează nimic legat de ele însele, uitând că acel copil va replica și el, cândva, modelul pe care l-a văzut acasă. Mulți angajați care consideră că petrecutul weekendurilor la serviciu

e un act de noblețe care le va asigura gloria eternă și o plăcuță bătută în litere de aur pe clădirea firmei la care lucrează, uitând că nimeni nu e de neînlocuit și că timpul trece ireversibil în defavoarea lor.

Ați auzit vreodată teoria „punerii ouălor în același coș”, pe care o folosesc uneori brokerii pentru a explica de ce nu e bine să-ți investești toți banii într-un singur loc? Prea mulți dintre noi facem exact asta cu timpul și energia noastră: ne raportăm la alții înainte de a ne raporta la noi înșine și ștergem totul din viața noastră de dragul unui singur om, a unei singure activități, a unui singur scop. Nici măcar nu încercăm să atingem un echilibru, fiindcă găsim o plăcere inexplicabilă în a fi „mamă eroină”, „erou al muncii”, „nevastă-model”, „gazda primitoare excelentă”, și alte principii de pe vremuri, declinate în varianta capitalistă și de secol XXI.

Deschideți televizorul la ora știrilor, indiferent de canal, și veți auzi aceleași exprimări abrazive pentru ureche. „O bătrână de 55 de ani...”, „Doi bătrâni de 60 de ani...”. „Unui bătrân de 58 de ani i s-a făcut rău în prima zi de caniculă”. Apoi deschideți un jurnal similar al unei televiziuni franceze, germane, spaniole sau italiene și căutați – în zadar, vă asigur – o exprimare similară. În Occident, oamenii ajunși la vârsta pensionării sunt numiți „veterani”, „seniori” sau „domni/ doamne venerabili/e” cu respect și diplomație.

La noi sunt „bătrâni”, „bătrâne”, „moși”, „tatăi” și „mamăi”. O mostră de ignoranță sau doar simptomul unei societăți în care nu mai reprezintă nimic în momentul în care nu mai poți SERVI cuiva, nu mai poți plăti rate la bancă, școli particulare, abonamente la fitness și nu mai poți semna condica în fiecare dimineață la 8?

După o anumită vârstă, românii ajung să se considere inutili și fără țel, iar societatea nu face decât să le confirme acest lucru, umilindu-i în fel și chip. Și nu, nu e vorba doar de bani, e vorba în primul rând de atitudinea față de propria persoană și de ceea ce ești dispus să accepți sau nu.

Deloc întâmplător, imaginea oricărei doamne trecute de 70-80 de ani care se încapățânează să-și păstreze bunul-gust și cochetăria trezește la noi exclamații pe care le-am auzit de nenumărate ori: „O babă nebună”.

Adică, ce-i mai trebuie, la vârsta ei, să-și pună o rochie elegantă, o pereche de pantofi frumoși și să-și aranjeze părul? Ce-i mai trebuie respect de sine și cochetărie, dacă nu mai are 18 de ani și „90-60-90”?

Privindu-l pe bătrânelul german, mi-am adus aminte și de doamnele cochete din cafenelele pariziene pe care le admirasem de atâtea ori, de bătrânica simpatică dintr-un boutique londonez, care proba cercei vintage, de bunica unui fost coleg american de la masterat, care își petrecea după-amiezile citind reviste de modă și colindând magazine de antichități. Și, în ultimă instanță, de propriul meu bunic, care la 91 de ani nu rata nicio știre, niciun ziar și nicio revistă de economie și politică, care comenta cu entuziasm fiecare meci de la campionatul european, ba chiar își făcea planuri și croșeta pronosticuri pentru Cupa Mondială care urma peste patru ani. Și, punând laolaltă toate adevărurile ignorate pe care le-am citit de-a lungul vremii, mi-am dat seama că așa vreau să fiu și eu peste 40 de ani. Doar că, pentru ca asta să se întâmple, trebuie să încep de acum. Fiindcă ceea ce tolerezi la 20 sau la 30 de ani ajunge să fie destinul tău la 50, 60 sau 70.

Și nu, nimic din cele de mai sus nu ține de alții. Nu trebuie să te războiești cu nimeni, nu trebuie să închizi uși în nas, nu trebuie să bați cu pumnul în masă. Trebuie doar să faci alegeri mai deștepte, să faci loc, delicat, pentru mici bucurii semnificative, să spui un „nu” elegant atunci când cineva vrea să profite de timpul, energia și bunăvoința ta, să nu te arunci cu capul înainte în orice proiect, doar ca să-ți arăți disponibilitatea și să sperii că vei contabiliza niște bile albe pe o tabelă imaginară și inexistentă, să nu zici niciodată, „O să am timp de mine mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare, după ce copiii intră la școală, după ce, după ce, după ce”.

Dacă nu îl smulgi tu cu bună-știință din ghearele vieții, e posibil ca acel timp să nu vină niciodată.

Articol semnalat de Nicolae DIMA (S.U.A.)